

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. I. A.**, nar. „X“, státní příslušnost Afghánistán, t.č. ZZC Balková, Balková 1, 351 65 Balková, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10, proti **žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.2.2017, č.j. KRPU-252014-54/ČJ-2016-040022-SV-ZZ,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému **se přiznává** odměna ve výši 12.342,- Kč, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě, ve znění jejího doplnění ze dne 27.2.2017, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.2.2017, č.j. KRPU-252014-54/ČJ-2016-040022-SV-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a e) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

V žalobě uvedl, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, neboť se sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývala eventuálním využitím zvláštních opatření, nicméně její posouzení je zjevně nesprávné a zavádějící. Žalobce upozornil, že řízení o správním vyhoštění s ním bylo zahájeno dne 9.1.2017, tedy déle než měsíc před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalovaná přistoupila k jeho zajištění až poté, co zjistila, že má záznam v informačním systému SIS. Žalobce podotkl, že vedl na území České republiky soukromý a rodinný život a pochází ze země s nejistou bezpečnostní situací. Žalovaná měla v napadeném rozhodnutí posoudit, co vše se změnilo od okamžiku zahájení správního řízení, tedy od okamžiku zjištění jeho nelegálního pobytu na území České republiky, do vydání napadeného rozhodnutí, a také jak se žalobce během dosavadního průběhu správního řízení choval. Žalobce uvedl, že se žalovanou během déle jak měsíce trvajícího správního řízení spolupracoval, a neposkytl jí žádný důvod se domnívat, že se hodlá skrývat či opustit území České republiky. Žalobce připomněl, že má střed svých soukromých zájmů na území České republiky, investoval zde totiž všechny své finanční prostředky do provozovny kebab. Žalobce uvedl, že si byl vědom probíhajícího správního řízení o vyhoštění, a přesto nadále pobýval na adrese, kterou žalované nahlásil. Žalobce se domnívá, že žalovanou nově zjištěné informace nemohou zásadním způsobem ovlivnit průběh nebo výsledek správního řízení o vyhoštění. V této souvislosti odkázal na ustanovení § 179 a § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaná je nadále povinna zkoumat možnost vycestování žalobce i zásah do jeho soukromého života. Podle žalobce žalovaná spekovala, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že se vyhne uložení povinnosti vycestovat a bude se skrývat. Tento závěr považuje žalobce za nelogický, neboť se žalovanou spolupracoval, pravidelně docházel na její pracoviště, byl ochoten a schopen jí poskytnout veškerou potřebnou součinnost a z jeho chování bylo zřejmé, že nechce území České republiky opustit, když zde investoval všechny své prostředky do vybavení provozovny kebab.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhla její zamítnutí. Dále uvedla, že nesouhlasí s názorem žalobce, že nově zjištěné skutečnosti - evidence SIS II – zákaz vstupu a pobytu na území členských států udělený Norskem s délkou zákazu od 23.11.2015 do 23.11.2020 (v evidenci SIS II je možnost zadání pouze na tři roky s následným opakovaným prodloužením) mělo vést pouze k uložení zvláštních opatření a nikoli k jeho zajištění. Žalovaná považuje za podstatné, že žalobce byl již pravomocně vyhoštěn z území členských států Evropské unie a i přes uložení zákazu se na Schengenské území vrátil. Dále účelově pozměnil datum narození s cílem zamezit odhalení jeho záznamu v SIS II, o kterém údajně nevěděl, ačkoliv měl u sebe kopii cestovního dokladu Afghánistánu s pravým datem narození. Žalovaná dále připomněla, že žalobce zmínil, že má na území České republiky přítelkyni až po zjištění jeho skutečné identity včetně dříve používaného alias, a v neposlední řadě poskytl žalované zkreslené informace o jeho pobytovém statusu v Itálii. Žalovaná se domnívá, že dostatečně své závěry odůvodnila, dostala tak zákonným požadavkům a napadené rozhodnutí vydala v souladu s právními předpisy Evropské unie a České republiky. Žalovaná nad rámec vyjádření k žalobě doplnila, že žalobce podal dne 14.2.2017 v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, v důsledku čehož byl dne 17.2.2017 podle ustanovení § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců propuštěn ze zajištění a zároveň bylo dne 17.2.2017 rozhodnuto o jeho opětovném zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

V replice žalobce uvedl, že žalovaná vyšla pouze z objektivních skutečností týkajících se minulosti žalobce a nijak se nevěnovala tomu, že žalobce správní řízení nemařil a s žalovanou spolupracoval. Žalovaná vycházela z fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící z existujícího zákazu pobytu na území Evropské unie. Žalobce připomněl, že smyslem institutu zvláštních opatření byla implementace čl. 15 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16.12.2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“), a proto musejí být instituty zvláštních opatření vykládány v souladu s touto směrnicí. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2011, č.j. 1 As 132/2011-51 a ze dne 28.3.2012, č.j. 3 As 30/2011-57. Žalobce připomněl, že po zahájení správního řízení o vyhoštění dal najevo, že se nehodlá skrývat a hodlá plně spolupracovat se žalovanou, a proto podle něho měla žalovaná v odůvodnění vysvětlit, proč jeho vážně míněná snaha nepostačuje k uložení zvláštních opatření a bylo třeba přistoupit k omezení žalobcovy osobní svobody. Žalovaná se nijak nezabývala skutečností, že žalobce v Ústí nad Labem podniká a její úvahy o jeho přítelkyni by mohly být akceptovány v případě samotného rozhodnutí o správním vyhoštění nikoli rozhodnutí o zajištění. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2016, sp. zn. 5 Azs 20/2016, v němž Nejvyšší správní soud odmítl rozšířenou praxi správních orgánů, že v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor s návratovou směrnicí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a podle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 9.1.2017 byl žalobce hlídkou Policie OPKPE Ústí nad Labem podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Polici České republiky (dále jen „zákon o Policii“) zajištěn a eskortován na OPKPE Ústí nad Labem k provedení dalších úkonů, neboť na výzvu předložil neplatné italské povolení k pobytu, byl veden v evidenci ENO (do 6.6.2017) a byl tedy důvod se domnívat, že neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 9.1.2017 žalobce uvedl, že se cítí být zdravý, není pod vlivem žádných návykových látek a bude odpovídat na kladené otázky. V současné době není držitelem platných cestovních dokladů, ale v Itálii je žadatelem o vydání nové pobytové karty a pasu. O vydání dokladů žádal 25.6.2016 a předložil potvrzení o podané žádosti. Domníval se, že když nemá platné doklady, ale má podanou žádost,

tak může legálně pobývat v České republice. V Itálii byl asi třikrát pro doklady, které po něm vyžadovali úřady České republiky před vydáním živnostenského listu. Na území České republiky přicestoval v roce 2009 za přítelkyní V. Po šesti měsících se rozešli, a tak pokračoval do Norska, kde od roku 2009 do roku 2014 pracoval. V roce 2013 odcestoval do Itálie, kde požádal o azyl, a tento mu byl udělen. Dostal pas a povolení k pobytu. V listopadu roku 2014 přicestoval zpět do České republiky za přítelkyní I. Bydlel s ní asi dva roky v Lovosicích. Dne 14.4.2016 se odstěhoval do Ústí nad Labem a svou přítelkyni I. již neviděl. Na území České republiky žádal o povolení k pobytu z důvodu, že tu má syna jménem J. V současné době je u Okresního soudu v Litoměřicích vedeno řízení o přiznání otcovství. Pobyt mu nakonec povolen nebyl, neboť přítelkyně I. popřela, že je J. jeho syn a že spolu žili. Syn se narodil 7.12.2015 a do dubna 2016 s ním žil v jedné domácnosti. Na výchově syna se nepodílí, nic na něj nehradí a dárky mu neposílá, neboť jeho bývalá přítelkyně si to nepřaje. Žalobce si je vědom, že na území České republiky nemá povolen pobyt. V červnu 2016 vycestoval do Itálie kvůli potřebným potvrzením k žádosti o vydání živnostenského listu. Jinak území České republiky neopustil. Předtím, v roce 2015, cestoval za rodinou do Pákistánu. Na otázku zda se na území České republiky a Evropské unie zdržují jeho rodinní příslušníci, příbuzní, blízcí či jiné osoby ke kterým má citový vztah uvedl, že na území České republiky má syna J. a v Anglii má bratra, kterého viděl naposledy v Pákistánu. Jsou spolu v telefonickém kontaktu. Dále uvedl, že kromě syna na území České republiky nemá žádné blízké osoby. Pobyt na území schengenského prostoru mu byl povolen v letech 2009-2014 v Norsku a od roku 2013 v Itálii. Žalobce tvrdil, že o azyl žádal jen v Itálii. Na území České republiky podniká, přičemž do podniku vložil půl milionu korun a otevřeno má asi měsíc a půl. Žalobce dále uvedl, že na území České republiky nemá žádné společenské a kulturní vazby. Po Afghánistánu se mu stýská, jednou by se tam chtěl vrátit. V současné době tam žije jeho rodina. Finanční prostředky pro návrat do Afghánistánu nemá, ale má finanční prostředky pro návrat do Itálie. Dále uvedl, že s ním na území schengenského prostoru nebylo vedeno žádné správní řízení. Nevěděl o tom, že je v evidencích nežádoucích osob v České republice, jinak by tu nezačal podnikat. Nechce se vrátit do Afghánistánu a v případě jeho vyhoštění ze schengenského prostoru by bylo zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, ačkoliv v případě jeho vyhoštění z území České republiky by do jeho soukromého a rodinného života nebylo zasaženo.

Z protokolu o výsledku svědkyně, paní I. Š., ze dne 18.1.2017 bylo zjištěno, že při jejich seznámení uvedl, že se jmenuje I. N. N., narozený ..., přičemž tyto údaje měl uvedené i na facebooku. Seznámili se ve vlaku do Lovosic, žalobce pokračoval dál do Prahy a pak do Norska. Vyměnili si na sebe telefonní a facebookové kontakty a psali si přes vteper. Na jaře 2015 spolu začali bydlet. V březnu 2016 jej z bytu vyhodila, neboť jí lhal o jméno, o jeho finanční stránce, a protože synovi nic nekoupil, nepřispíval na něj, nehlídal ho, a chtěl z ní i syna udělat muslimy. Již před narozením syna jí ukazoval fotografie, jak se děti muslimů modlí, jaké nosí uniformy a zbraně. Říkal, že takto bude vychovávat i jejich syna. Když jej z bytu vyhodila, vyhrožoval jí, že syn půjde s ním. Od té doby žalobce viděla jen dvakrát, přičemž jednou se jí podařilo se před ním skrýt. Podruhé se jí to nepodařilo a to jí sdělil, že syn je hezký a že patří k němu. V současné době se soudí, neboť žalobce chce být zapsán v rodném listu jejich syna. Svědkyně se však domnívá, že je to účelové, aby mohl požádat o povolení k pobytu, které mu předtím na území České republiky nebylo uděleno. Žalobce svědkyni sdělil, že má v Itálii udělen azyl. Viděla u něho jen italské doklady. Během jejich soužití vycestoval v červenci 2015 do Afghánistánu za rodinou, a aby získal potvrzení, že není

ženatý. Do Afghánistánu cestoval z Norska, k tomu svědkyně uvedla, že nejspíše v Norsku žádal o azyl a oni ho do Afghánistánu deportovali. Vrátil se v září 2015. V případě vyhoštění žalobce ze schengenského prostoru to nebude zásah do jejího a synova soukromého a rodinného života. K výpovědi svědkyně žalobce uvedl, že jí nikdy netvrdil, že uvedené jméno na facebooku je jeho vlastní a po návratu z Afghánistánu jí nakoupil dárky v hodnotě 1.500,- USD. Dále uvedl, že byla sranda, že chce vzít syna do Afghánistánu.

Na žádost žalované SIRENE Itálie sdělila, že žalobce žádal v Itálii o status uprchlíka, ale žádost mu byla zamítnuta. Italská strana má za to, že jde o islamistického extrémistu. Toto sdělení bylo žalované doručeno dne 6.2.2017.

Z výpisu evidence SIS II bylo zjištěno, že žalobce je osobou, které je zakázán vstup do schengenského prostoru, je nežádoucí a představuje bezpečnostní riziko. Účelem je tedy zabránit vstupu, pohybu a pobytu osoby na území schengenského prostoru. Z úředního záznamu Policie OPKPE Ústí nad Labem bylo zjištěno, že u žalobce je možná identita M. I. A. s datem narození „X“ (nikoli „X“), přičemž v systému SIS II byla přiložena i fotografie, na které se žalobce poznal. Vzhledem k tomu, že žalobce mohl představovat bezpečnostní riziko, byl téhož dne, tj. 10.2.2017, v 18:15 hodin zajištěn podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii.

Z výsledku dožádání z Norska ze dne 11.2.2017 bylo zjištěno, že žalobce má vyslovený zákaz pobytu v Schengenském prostoru na základě rozhodnutí o vyhoštění vydaného Imigračním úřadem Norska. Rozhodnutí je platné od 23.11.2015 do 23.11.2020. Důvodem byl ilegální pobyt v Norsku a nerespektování rozhodnutí o vyhoštění.

Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 11.2.2017 žalobce uvedl, že poprvé přicestoval na území Schengenského prostoru v roce 2009 do Itálie. Neví, zda žádal v Itálii o azyl, ale z Itálie vycestoval do Norska, kde o azyl požádal. Uváděl jméno M. I. A. s datem narození „X“ a neví proč je v evidencích Norska uvedeno datum narození „X“. Domnívá se, že došlo k mylnému zápisu. Řízení o azylu bylo v Norsku třikrát ukončeno, azyl mu nebyl udělen, a tak měl Norsko opustit. Nepamatuje si datum. Bylo mu předáno rozhodnutí o vyhoštění z Norska, ale pas mu předán nebyl, neboť ten mu norské orgány měly předat až těsně před vycestováním. Bez pasu vycestoval do Švédska, kde požádal o azyl. Oznámili mu, že azyl nedostane. Ze Švédska odcestoval do Itálie, kde požádal o azyl a dostal doklady, které má v současné době u sebe, ale jsou neplatné. O této skutečnosti ví, byl před třemi dny v Itálii a bylo mu řečeno, že dostane nové doklady. Neví o tom, že by mu byl zamítnut status uprchlíka. Před třemi dny byl v Itálii a bylo mu řečeno, že o jeho žádosti dosud nebylo rozhodnuto. Deportovaný ze Schengenského prostoru nebyl, do Afghánistánu vycestoval sám, v pase má razítko, letenku mu zaplatili norské orgány. Afghánistán pro něj byl bezpečný, chtěl tam vycestovat. Informace o bezpečnosti měl z internetu, rodinu nekontaktoval. Do Afghánistánu vycestoval také proto, že byl unavený z dlouhého pobytu v Evropě. V Afghánistánu to však pro něho začalo být nebezpečné, bylo mu vyhrožováno ze strany Talibánu a policie. Příbuzní mu řekli, ať Afghánistán opustí. Vyhrožování začalo už v roce 2008, neboť Talibán se domníval, že je příznivcem vlády, a státní orgány se domnívali, že je člen Talibánu. V roce 2009 mu otce zabili příznivci Talibánu, neboť jim a jeho synovci chtěl rozmluvit, aby nechodili do vesnice. Zpět do Evropy cestoval letecky do Frankfurtu v Německu, proč nemá v pase otištěné razítko, neví. Následně se opravil, že z Kábulu cestoval do Dubaje a z Dubaje do Prahy. Cestovní pas z Afghánistánu nepředkládal, neboť

v něm neměl vízum. Cestoval na italský pas a polici zaplatil 100,- USD, aby mu nedali razítko, neboť žádal v Itálii o azyl. O azyl žádal dále v Norsku a Švédsku, otisky prstů mu byly sejmuty v Nizozemí a Francii. Povolení k pobytu získal jen v Itálii. Na otázku zda se na území České republiky a Evropské unie zdržují jeho rodinní příslušníci, příbuzní, blízcí či jiné osoby ke kterým má citový vztah uvedl, že na území České republiky má syna J. a přítelkyni K., se kterou se zná pět měsíců, která s ním bydlí a občas jezdí za rodinou do Brna. Bydlí u něho i s dcerou, které říká S. Jeho přítelkyně je právě v rozvodovém řízení. Dále uvedl, že v Anglii se zdržuje jeho bratr J. A., se kterým se viděl naposledy v roce 2011. Jeho bratr je v Anglii asi pět let a je žadatelem o azyl. V kontaktu jsou přes facebook. Na území České republiky má majetek, a to zařízení provozovny kebab. Finanční prostředky si vypůjčil od bratra, strýce, známých a část prostředků byla jeho. Potvrdil, že byl poučen, že pokud bude muset vycestovat, že si bude muset zajistit osobu, která se mu bude o provozovnu starat. Částečně se o ni může starat jeho přítelkyně K. V České republice podniká asi rok a čtvrt a kebab provozuje asi tři měsíce. Po Afghánistánu se mu stýská, má tam matku a mladšího bratra, chce se tam jednou vrátit a žít tam. Jeho rodina v Afghánistánu žije normálně, není jí vyhrožováno. Žijí stále na tom samém místě v provincii Paktia, kde probíhají neustálé boje. Když navštívil Afghánistán, tak tam bydlel také a také se zdržoval u strýce v Kábulu. Žádné správní řízení s ním na území Schengenského prostoru vedeno nebylo, neboť z Norska vycestoval dobrovolně. Na norské policii nahlásil, že chce vycestovat do Afghánistánu. Policisté mu předali písemnosti a sdělili mu, že se má dostavit v určitý den na letiště, tam mu předali cestovní pas, letenku a 50 – 100,- Euro. Platnost cestovního dokladu Afghánistánu mu prodloužila policie v Norsku. O tom, že má zákaz vstupu do Schengenského prostoru, neví, byl pouze vyhoštěn z Norska. Také nevěděl, že když vycestuje v době žádosti o azyl do Afghánistánu, tak mu může být žádost zamítnuta.

Jak vyplynulo z předloženého správního spisu, žalovaná v rámci své úvahy vycházela zejména z informací poskytnutých žalobcem a dále si jako podklad pro rozhodnutí vyžádala zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 13.4.2016 o dodržování lidských práv za rok 2015, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 12.1.2017 a zprávu Valného shromáždění – Rady bezpečnosti OSN A/70/775 – S/2016/218 ze dne 7.3.2016 o situaci v Afghánistánu a její důsledky pro mezinárodní mír a bezpečnost.

Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Podle ustanovení § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

Podle ustanovení § 123b odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Podle ustanovení § 123c odst. 1 zákona o pobytu cizinců se finanční záruka skládá na účet policie a je vratná po vycestování cizince z území nebo poté, co mu byl povolen dlouhodobý anebo trvalý pobyt nebo pobyt podle zvláštního právního předpisu²⁾, uděleno dlouhodobé vízum nebo vydáno povolení k přechodnému pobytu. Policie se s cizincem nebo složitelem dohodne na způsobu vrácení finanční záruky. Náklady na vrácení finanční záruky nese složitel nebo cizinec.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, tedy dostatečně neodůvodnila, proč přistoupila k jeho zajištění a nepostačovalo pouze uložení zvláštního opatření, když se během časového úseku mezi zahájením správního řízení a napadeným rozhodnutím osvědčil a se žalovanou spolupracoval. K tomu soud uvádí, že se s touto námitkou žalobce neztotožňuje, neboť možností uložení zvláštního opatření se žalovaná zabývala na str. 7 až 9 žalobou napadeného rozhodnutí. Své závěry opřela o to, že žalobce se i přes to, že mu byl udělen zákaz pobytu na území Schengenského prostoru, se vrátil na jeho území, a to nejen do České republiky. Dále konstatovala, že žalobce s ní sice spolupracoval, avšak činil tak v době, kdy jí nebyl znám záznam v SIS II a okolnosti jeho vyhoštění ze Schengenského prostoru. Po tomto zjištění žalobce přišel s tvrzením, že má na území České republiky přítelkyni, ke které má citový vztah. Žalovaná vyhodnotila toto tvrzení jako účelové. Žalobce nemá dostatek finančních prostředků na složení finanční záruky podle ustanovení § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť nemá ani finanční prostředky na zajištění cesty do Afghánistánu, jelikož vše investoval do prodejny kebab. Dále poukázala na to, že žalobce nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a na území Schengenského prostoru, konkrétně po Švédsku, Norsku, Nizozemí a České republiky, se pohyboval nelegálně s cílem získat mezinárodní ochranu, přičemž uváděl různé identity (např. N. K.) a odlišné datum narození (např. „X“). Z těchto důvodů žalovaná nepřistoupila k uložení zvláštního opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Soud konstatuje, že žalovaná dostatečně vyjádřila, jaké okolnosti jí vedly k tomu, že u žalobce není možno užít zvláštních opatření a z vyjádřených úvah v napadeném rozhodnutí je patrné, že žalovaná nepovažuje za možné uložení žádné zvláštní opatření.

Co se týče věcných důvodů pro uložení zvláštního opatření místo jeho zajištění podle zákona o pobytu cizinců, soud při svých úvahách vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, č.j. 9 As 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.7.2013, č.j. 9 As 52/2013-34, www.nssoud.cz, ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.2.2017, č.j. 10 As 283/2016-31, www.nssoud.cz, v němž je uvedeno: „*Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovedl v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.*“

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce dlouhodobě a opakovaně porušoval právní předpisy Evropské unie a České republiky. I po uložení správního vyhoštění v Norsku, žalobce cestoval bez pasu do Švédska. Dále cestoval do Itálie, kde požádal o azyl. Na území států Evropské unie se tak pohyboval vědomě nelegálně. Minimálně od prosince 2015 se pohyboval nelegálně na území České republiky, odkud třikrát navštívil Itálii. Žalobce vystupoval pod několika identitami (např. I. N. N., N. K.) a uváděl různá data narození (dne „X“, „X“).

Je pravdou, že žalobce v období od zahájení správního řízení o vyhoštění do jeho zajištění plnil svou povinnost se hlásit policii v době jí stanovené. V daném případě však bylo dále zjištěno a prokázáno, že žalobce nerespektoval norské správní rozhodnutí o vyhoštění, přičemž dokonce tvrdil, že s ním žádné správní řízení na území Schengenského prostoru nebylo vedeno, a na území Schengenského prostoru pobýval i přesto, že neměl platný pobytový titul, a je nežádoucí osobou, která představuje bezpečnostní riziko. Dále soud nemohl přehlédnout skutečnost, že sám žalobce při podání vysvětlení uvedl, že nyní se do Afghánistánu nechce vrátit. Z tohoto tvrzení dle názoru soudu jednoznačně vyplývá úmysl žalobce setrvat na území Schengenského prostoru a pobývat na jeho území.

V této souvislosti soud uvádí, že žalobcovo vyjádření do protokolu o podání vysvětlení nelze považovat za zcela důvěryhodné, neboť žalobce ve svém vyjádření do protokolu o podání vysvětlení například uváděl, že v roce 2015 vycestoval za rodinou do Pákistánu, ve druhé výpovědi uvedl, že cestoval za rodinou do Afghánistánu, což potvrdila ve své výpovědi i svědkyně Š. Žalobce dále uvedl, že je v Itálii žadatelem o vydání nové pobytové karty a pasu, a byl mu udělen azyl. Dále uvedl, že tři dny před druhým vyjádřením do protokolu o podání vysvětlení (ze dne 11.2.2017), tj. dne 8.2.2017, navštívil příslušné orgány v Itálii a bylo mu sděleno, že dosud nebylo o jeho žádosti o status uprchlíka rozhodnuto. Italská strana však v odpovědi žádosti o součinnost české straně dne 6.2.2017 odpověděla, že žádosti žalobce o status uprchlíka nebylo vyhověno a žalobce je považován za islamistického

extrémistu. Předmětného dne 8.2.2017 tak již o jeho žádosti bylo italskými orgány rozhodnuto.

V případě žalobce bylo dostatečně prokázáno, že je osobou nedůvěryhodnou do té míry, že by zvláštní opatření za účelem vycestování byla v jeho případě zjevně neúčinná, neboť je zde důvodná obava, že by řízení o správním vyhoštění mařil.

K námitce žalobce, že na území České republiky má přítelkyni, kterou správnímu orgánu přiznal až ve druhém vyjádření do protokolu o podání vysvětlení ze dne 11.2.2017, soud uvádí, že toto tvrzení se mu jeví jako účelové, jak ostatně konstatovala i v napadeném rozhodnutí žalovaná. Žalobce uvedl, že s přítelkyní chodí pět měsíců, nicméně aby se jeho přítelkyně dala považovat za osobu mu citově blízkou, musí vztah trvat delší dobu. Doba pěti měsíců se soudu nejvíce jeví jako doba dlouhá, neboť nelze přehlédnout skutečnost, že po celou dobu spolu souvisle nežijí, když přítelkyně žalobce několik dnů v měsíci pobývá v Brně a je stále vdaná. Soudu se tak vztah žalobce nejvíce jeví natolik vážný, aby k němu mohlo být ve správním řízení přihlíženo. K výše uvedenému soud podotýká, že pokud by sám žalobce považoval vztah s novou přítelkyní za vážný, uvedl by ji již v prvním protokolu o podání vysvětlení jako osobu, ke které má silný citový vztah. Z uvedených důvodů tak považuje soud námitku žalobce za nedůvodnou.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Výrokem III. tohoto rozsudku přiznal soud odměnu ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, který byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 21.2.2017, č.j. 75 A 6/2017-20, které nabylo právní moci dne 27.2.2017. Podle § 35 odst. 8 s.ř.s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů, ve výši 12.342,-Kč, která se skládá z částky 9.300,-Kč za tři úkony právní služby po 3.100,-Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a ust. § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 900,-Kč za s tím související tři režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 2.142,-Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem v obvyklé lhůtě, tj. do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 14. března 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová